

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

I. A.,
bytem X,
zastoupený JUDr. Radimem Hanákem, Ph.D., advokátem,
se sídlem Pujmanové 882/25, Praha 4,

proti

žalovanému

Finanční úřad pro hlavní město Prahu, IČ 72080043,
se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2023, č. j. 493735/23/2005-70461-108242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobci jako poplatníku daně z nabytí nemovitých věcí předepsal správce daně úroky z prodlení na dani z nabytí nemovitých věcí dle § 252 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) ve výši 243 965 Kč vyrozuměním o předpisu úroku z prodlení ze dne 7. 9. 2022, č. j. 6969203/22/2005-70461-108242, a ve výši 214.188 Kč vyrozuměním o předpisu úroku z prodlení ze dne 7. 9. 2022, č. j. 7004770/22/2005-70462-109845.
2. Žalobce podal dne 28. 12. 2022 pod č. j. 9610553/22/2005-70461-108242 žádost o prominutí těchto úroků z prodlení úhrady daně z nabytí nemovitých věcí (dále jen „žádost“), ta však byla zamítnuta rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 5 (dále jen „správce daně“) ze dne 27. 1. 2023, č. j. 493735/23/2005-70461-108242 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
3. Žalobce se nyní domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Ke skutkové situaci žalobce nejprve uvádí, že bytové jednotky, jejichž převod byl předmětem vyměřené daně z nabytí nemovitých věcí, žalobce zakoupil od obchodní společnosti BN Invest s.r.o. Tato developerská společnost celý bytový dům rekonstruovala a měla na starost i jeho kolaudaci. V rezervační smlouvě uzavřené dne 7. 4. 2016 developer v čl. VI odst. 4 smlouvy konstatoval, že převod jednotky je od daně z nabytí nemovitých věcí osvobozen.
5. Přestože se rezervační smlouvy týkají odlišných bytových jednotek ve stejném domě, žalobce se na ně odvolává, jelikož pro svého příbuzného jako jeho zástupce administroval rovněž převod jednotek, na které byly uzavřeny rezervační smlouvy. Bylo tak zcela legitimní, pokud se žalobce jako osoba nakupující jednotky ve stejném domě spolehl na obsah rezervačních smluv, které podepisoval na jiné jednotky. Žalobce neměl důvod domnívat se, že by se podmínky převodu jeho vlastních jednotek měly řídit jinými podmínkami.
6. V předmětném ustanovení rezervační smlouvy je konstatováno v čl. VI odst. 4 následující: *„Zájemce bere na vědomí, že převod Jednotky je dle zákonného opatření senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, platného ke dni podpisu této smlouvy, osvobozen od daně z nabytí nemovitostí. V případě, že po uzavření této smlouvy dojde ke změně příslušné právní úpravy a poplatníkem daně z nabytí nemovitostí se stane Zájemce, a nebude-li rovněž od placení daně osvobozen, zavazuje se daň v příslušné výši uhradit.“* Smlouva byla podepsána v polovině roku 2016, kdy dle tehdejší právní úpravy daně z nabytí nemovitých věcí (§ 1 zákonného opatření č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „zákon o dani z nabytí NV“) byl plátcem předmětné daně prodávající (převodce). Uvedené žalobce vykládá tak, že právní úprava osvobození vyplývající z § 7 odst. 1 písm. c) daňového řádu se na předmětný převod měla aplikovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Ve věci skutečně došlo ke změně legislativy, kdy k 1. 11. 2016 účinností zákona č. 254/2016 Sb. dochází k přenosu statutu plátce daně na nabyvatele nemovité věci (s možností smluvní modifikace), a dochází rovněž ke změně § 7 zákona o dani z nabytí NV, upravujícího osvobození od daně z nemovitých věcí. Žalobce dále cituje rozhodné znění ustanovení § 7 zákona o dani z nabytí NV ve znění do 31. 10. 2016 a dále znění v době uzavření kupní smlouvy.
8. Mezi podpisem rezervační a kupní smlouvy došlo i ke změně ustanovení týkajícího se osvobození (§ 7 zákon o dani z nabytí NV), nicméně obě znění podmiňují osvobození převodu jednotek od daně tím, že se jednotka nachází v bytovém domě, kdy pojem bytový dům je definován v § 2 písm. a) bod 1. vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí lze tedy nadále aplikovat pouze pro jednotky v bytovém domě.
9. Žalobce byl v samotné smlouvě jednoznačně utvrzen v tom, že převod jednotky je od daně z nabytí nemovitých věcí osvobozen. Jedná se o smlouvu spotřebitelskou ve smyslu § 1810 a násl. zákona č. 89/2012, občanský zákoník (dále jen „o. z.“), kdy je kladen značný důraz právě na informační povinnost podnikatele mj. v oblasti daňových povinností spojených s plánovanou transakcí [viz § 1811 odst. 2 písm. c) o. z.]. Tím spíše pak nelze žalobci klást k tíži, že se na informace sdělené ve spotřebitelské smlouvě spolehl.
10. Žalobci nelze vytýkat, že otázku osvobození nedal přezkoumat odborníkovi či daňovému poradci, jelikož vzhledem k velmi specifickým okolnostem by ani daňový poradce v důsledku uvedení v omyl nebyl schopen daňovou povinnost detekovat. Žalobci i dalším kupujícím byl prodávajícím předložen falsifikát kolaudačního souhlasu, dle něž byly všechny kolaudované jednotky nacházející se v bytovém domě kolaudovány jako jednotky bytové.
11. Dle žalobce tak k pozdní úhradě daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. K tomu dodává, že dle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2018, č. j. 30 Af 13/2017-72, se lze dovolat i jiných ospravedlnitelných důvodů, pro které došlo k prodlení s úhradou daně, než které jsou vypočteny v Pokynu Generálního finančního ředitelství ze dne 12. 2. 2015, č. D-21. Stejně závěry pak dovedl Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 5. 9. 2017, č. j. 57 Af 21/2016-37.
12. Žalovaný se měl nedostatečně vypořádat s tvrzeným ospravedlnitelným důvodem, když jediná relevantní úvaha je ta, že prodlení má původ v protiprávním jednání developera, a tedy se má žalobce obrátit na tuto osobu se svým nárokem na náhradu škody. Takové posouzení nepřisluší správci daně, a otázka prominutí daňového příslušenství je zcela oddělena od otázky náhrady škody v oblasti soukromého práva. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, jelikož není jasné, jakými úvahami se žalovaný při posuzování žádosti řídil a z jakých důvodů ji zamítl. Dále pak je nesprávné samotné zamítnutí žádosti, jelikož žalobce je přesvědčen, že prokázal, jaké skutečnosti k prodlení s úhradou daně vedly, a že tyto dosahují zákonem vyžadované intenzity.
13. Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 5. 6. 2023 po rekapitulaci skutkových okolností a dosavadního vývoje vyjádřil k příslušné právní úpravě. Uvedl, že s ohledem na vznik daňové povinnosti v nynější věci bylo pro účely vyměření daně použito znění zákona o dani z nabytí NV účinné do 31. 10. 2019. Dále dodal, že pravidla prominutí příslušenství daně jsou obsažena v § 259, § 259b a § 259c daňového řádu. Z citované právní úpravy pak vychází

Pokyn GFŘ-D-47 účinný v době rozhodování o žádosti žalobce, který byl s účinností od 1. 2. 2023 nahrazen Pokynem GFŘ-D-58.

14. Žalovaný uvedl, že žalobce splnil základní formální požadavek žádosti stanovený v § 259b odst. 1 daňového řádu, kterým je úhrada daně, přičemž u žalobce nedošlo k naplnění vylučující podmínky zakotvené v § 259c odst. 2 daňového řádu. Existenci třetí podmínky pro prominutí, tedy ospravedlnitelného důvodu, však žalovaný neshledal. Setrval na svém názoru, že předmětné smluvní ujednání nemůže žádným způsobem modifikovat povinnosti poplatníka daně uložené mu platnými a účinnými právními předpisy v souvislosti s daní z nabytí nemovitých věcí.
15. Žalovaný souhlasil s žalobcem, že rezervační smlouvy byly uzavřeny v době, kdy dle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nabytí NV ve znění účinném do 31. 10. 2016 platilo, že poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je převodce vlastnického práva k nemovité věci, jde-li o nabytí vlastnického práva koupí nebo směnou a převodce a nabyvatel se v kupní nebo směnné smlouvě nedohodnou, že poplatníkem je nabyvatel. K podpisu kupních smluv v nyní řešené věci nicméně došlo dne 30. 11. 2017, přičemž zápisy v katastru nemovitostí byly provedeny ve dnech 16. 2. 2018 (s právními účinky vkladu ke dni 23. 1. 2018) a 31. 8. 2018 (s právními účinky vkladu ke dni 9. 8. 2018). V uvedené době tedy více než rok, resp. téměř dva roky, platila zákonná úprava, dle které je poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí nabyvatel vlastnického práva. Žalobce tak byl povinen podat daňová přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí nejpozději do 31. 5. 2018, resp. do 30. 11. 2018, a to bez ohledu na skutečnost, zda nabytí vlastnického práva bylo či nebylo od daně osvobozeno.
16. Za důvodnou nepovažuje žalovaný ani námitku, že žalobce měl být developerem uveden v omyl. Žalovaný po podání daňových přiznání přistoupil k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu a dospěl k závěru, že převáděné jednotky byly zkolaudovány jako bytové jednotky v polyfunkčním domě, nikoli v domě bytovém. S výsledkem postupů k odstranění pochybností byl žalobce řádně seznámen a byl upozorněn, že budova, v níž se jednotky nacházejí, byla zkolaudována jako polyfunkční dům, a proto nelze přiznat osvobození dle § 7 zákonného opatření Senátu. Žalovaný doplnil, že pravomocný kolaudační souhlas představuje rozhodnutí o předběžné otázce ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu, jímž je správce daně vázán, a nemůže posoudit způsob užívání stavby odlišně od stavebního úřadu.
17. Žalovaný nesouhlasí s argumentací žalobce, že v napadeném rozhodnutí chybí přezkoumatelná správní úvaha, resp. že by z něj nebyly patrné důvody zamítnutí žádosti. Žalovaný trvá na tom, že škodu vzniklou žalobci v důsledku uvedení v omyl developerem musí žalobce řešit v občanském soudním řízení, nikoliv však prostřednictvím institutu prominutí příslušenství daně. Žalobu tak považuje žalovaný za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

III.

Posouzení žaloby

18. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

19. Podle ustanovení § 259 odst. 4 daňového řádu proti rozhodnutí ve věci prominutí daně nebo příslušenství daně nelze uplatnit opravné prostředky, žaloba tedy není nepřijatelná ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s.
20. Soud se nejprve zabýval žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Pokud by takováto námitka byla důvodná, bránila by uvedená vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
21. Soud připomíná, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22).
22. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
23. Napadené rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelné není. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správce daně vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná. Úvahy ve vztahu k žalobci jsou individualizovány. Napadené rozhodnutí tak obsahuje veškeré náležitosti požadované ustanovením § 102 daňového řádu.
24. Soud se dále zabýval samotným jádrem nynější věci, kterým je spor o to, zda v případě žalobce byly splněny podmínky pro osvobození od úroku z prodlení na dani z nabytí nemovitých věcí. Úvodem soud nejprve rekapituluje předmětnou právní úpravu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Podle § 259b d. ř. platí, že *daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla ubrazena daň, v důsledku jejíhož neubrazení úrok vznikl.*
26. Dle ustanovení § 259b odst. 2 d. ř. pak *správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.*
27. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že prominutí úroku z prodlení je na úvaze správce daně. Na prominutí příslušenství daně, v nyní projednávané věci úroku z prodlení, není právní nárok. I v případě, že žalobce splní zákonné podmínky stanovené § 259b odst. 1 daňového řádu a nedojde k naplnění výluky dle § 259c odst. 2 daňového řádu, může správce daně rozhodnout, že příslušenství daně nepromine, pokud shledá, že nebyl naplněn ospravedlnitelný důvod zakotvený v § 259b odst. 2 daňového řádu.
28. Městský soud v Praze se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v daném případě se nejedná o ospravedlnitelný důvod, pro který by správce daně měl úrok prominout.
29. Předně musí soud konstatovat, že v žádném případě nesdílí názor, že se žalobce při procesu koupě nemovitostí mohl legitimně spoléhat na obsah rezervačních smluv, které se týkaly jiných bytových jednotek. Ačkoliv žalobce zajišťoval koupi dalších odlišných bytových jednotek pro jinou osobu, z takové skutečnosti samo o sobě rozhodně nelze předjímat, že převod všech jednotek se bude řídit zcela identickými a totožnými podmínkami.
30. V této souvislosti pak soud dodává, že případné smluvní ujištění druhé smluvní strany v rezervační smlouvě je pro danou věc irelevantní.
31. Je pravdou, že původní textace § 1 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nabytí NV, tedy ve znění účinném do 31. 10. 2016, byla taková, že *poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je převodce vlastnického práva k nemovité věci, jde-li o nabytí vlastnického práva koupi nebo směnou a převodce a nabyvatel se v kupní nebo směnné smlouvě nedohodnou, že poplatníkem je nabyvatel.*
32. Jak však podotkl žalovaný, zákonodárce následně zákonem č. 254/2016 Sb. přistoupil k novelizaci předmětného ustanovení s účinností od 1. 11. 2016 a upravil jej tak, že *poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je nabyvatel vlastnického práva k nemovité věci.* Tato právní konstrukce zůstala nezměněna až do následného zrušení zákona o dani z nabytí NV.
33. Soud se tedy zcela ztotožňuje se závěrem správce daně, že uvedená smluvní konstrukce přenášející plátcovství daně na převodce obsažená ve smlouvě, již se žalobce dovolává, je v nynější věci zcela irelevantní. To ostatně potvrzuje také literatura, která uvádí, že *„Poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je oproti dřívější právní úpravě od 1. 11. 2016 výhradně nabyvatel vlastnického práva. Není tedy již nadále možné, aby se převodce a nabyvatel v kupní či jiné smlouvě dohodli, že poplatníkem bude převodce. Taková smlouva by nebyla v souladu s § 241 DR vůči správci daně účinná.“* (srov. (KOPŘIVA, Jan. C. Daň z nabytí nemovitých věcí. In: SYRUČEK, Vladimír, SABOTINOV, Vencislav a kol. Realitní právo. Nemovitosti v realitní praxi. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 1056.)
34. Jak správce daně v napadeném rozhodnutí správně vysvětlil, kupní smlouvy byly podepsány dne 30. 11. 2017, přičemž zápisy v katastru nemovitostí byly provedeny ve dnech 16. 2. 2018 (s právními účinky vkladu ke dni 23. 1. 2018) a 31. 8. 2018 (s právními účinky vkladu ke dni 9. 8. 2018). V této době tedy již byla více než rok, resp. ve druhém případě téměř dva roky,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

platná a účinná výše uvedená právní úprava, dle které byl poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí nabyvatel vlastnického práva k nemovité věci.

35. Přisvědčit pak nemohl soud ani námitce žalobce týkající se kolaudačního souhlasu a jeho obsahu.
36. Jak vyplývá ze správního spisu, správce daně inicioval postup k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu. V rámci něj zjistil, že budova, ve které se nachází předmětné bytové jednotky, byla ve skutečnosti zkolaudována jako polyfunkční, nikoliv bytový dům. S těmito závěry a jejich důsledky, kterým byla mj. nemožnost přiznat bytovým jednotkám osvobození dle § 7 zákona o dani z nabytí NV, byl žalobce seznámen.
37. Městský soud přitom nevylučuje, že by k závěru o osvobození mohl dospět i například daňový odborník, neboť žalobci byl předložen pozměněný kolaudační souhlas. Jak však bylo uvedeno výše, žalovaný správce daně procesem odstranění pochybností zjistil skutečný stav věci, s nímž následně také žalobce seznámil. Otázku kolaudace přitom správce daně není oprávněn posuzovat samostatně a odlišně od stavebního úřadu.
38. V žalobcem odkazovaném rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2018, č. j. 30 Af 13/2017-72, dospěl soud k závěru, že správce daně je z úřední povinnosti povinen posoudit existenci ospravedlnitelných důvodů prodlení vymezených v Pokynu GFŘ D-21, a že dalšími možnými (ospravedlnitelnými) důvody prodlení je správce daně povinen se zabývat jen k tvrzení daňového subjektu. Pokud jde o žalobcem odkazovaný rozsudek téhož soudu ze dne 5. 9. 2017, č. j. 57 Af 21/2016-37, v něm soud vyslovil, že *„tvrdil-li žalobce v žádosti konkrétní, dle jeho názoru ospravedlnitelné, důvody prodlení, splnil své břemeno tvrzení a žádost obsahovala precizně popsané důvody, pro které žádá prominutí úroku z prodlení. Povinností žalovaného pak bylo vypořádat se s každým důvodem uvedeným v žádosti a u každého uvést, na základě jakých konkrétních důvodů jej nelze hodnotit jako ospravedlnitelný důvod vedoucí k vyhovění žádosti. Pokud by se jednalo o důvod obsažený v Pokynu GFŘ, pak bylo nutné uvést konkrétní ustanovení tohoto pokynu, který na daný důvod dopadá, a zhodnotit jeho důvodnost či nedůvodnost. Pokud by se naopak jednalo o důvody, které nejsou vymezeny Pokynem GFŘ jako ospravedlnitelné, bylo nutné uvést, proč nemohou být důvodem pro prominutí příslušenství daně.“*
39. Městský soud přitom konstatuje, že napadené rozhodnutí uvedeným judikatorním požadavkům vyhovuje. Důvody tvrzené žalobcem v pokynu GFŘ-D-47 uvedeny nejsou, žalovaný se jimi nicméně přesto v souladu s uvedenou judikaturou zabýval. V napadeném rozhodnutí žalovaný vysvětlil a zdůvodnil, proč ani jeden z těchto důvodů není v nyní projednávané věci relevantní a nemůže být považován za ospravedlnitelný důvod ve smyslu ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu. Jak soud opakovaně uvedl výše, s jeho hodnocením se zcela ztotožňuje.
40. Domnívá-li se žalobce, že mu ze strany developerské společnosti předložením kolaudačního souhlasu s pozměněným souhlasem vznikla újma, může se domáhat její náhrady prostřednictvím občanského soudního řízení. Není však možné namísto toho přistoupit k využití institutu prominutí příslušenství daně a vnímat ho jako alternativu k náhradě škody. Tento závěr žalovaného tedy soud zcela sdílí a považuje jej za správný. K posouzení otázky případné náhrady újmy jsou nicméně povolány civilní soudy, nikoliv správce daně či správní soudy. To ostatně žalobce v žalobě sám potvrdil, když uvedl, že otázka náhrady škody je zcela oddělena od posuzování prominutí příslušenství daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. S ohledem na výše uvedené tak soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jejího běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. června 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.